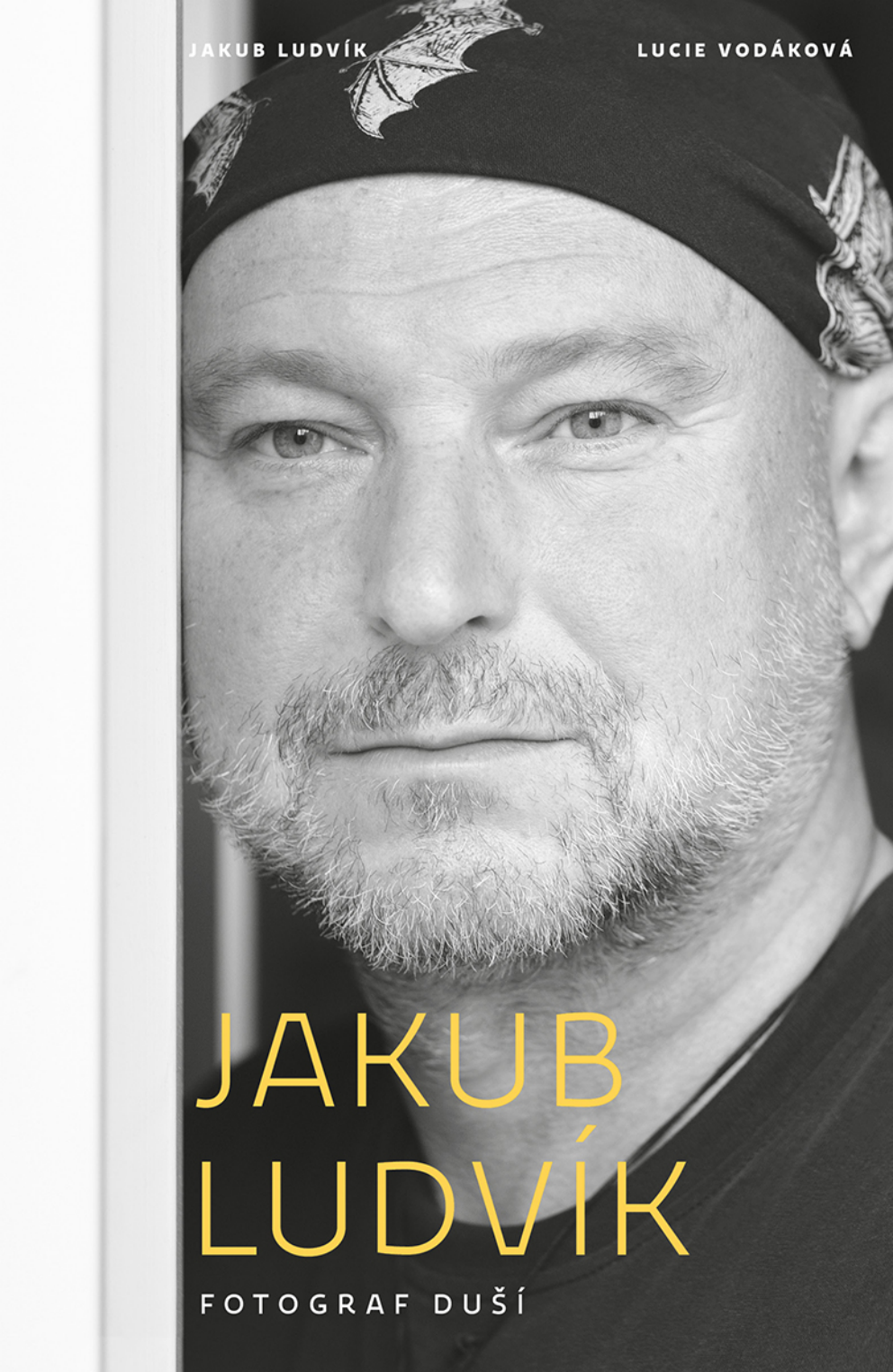

A black and white close-up portrait of a man with a beard and a headband. The man has light-colored eyes and a slight smile. The headband features a pattern of leaves or feathers. The background is dark and out of focus.

JAKUB LUDVÍK

LUCIE VODÁKOVÁ

JAKUB LUDVÍK

FOTOGRAF DUŠÍ

JAKUB LUDVÍK
FOTOGRAF DUŠÍ

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

© Jakub Ludvík, Lucie Vodáková 2018

Cover Photo © Linda Orlik, 2018

Cover Art © Dobrovský s.r.o., 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-200-7

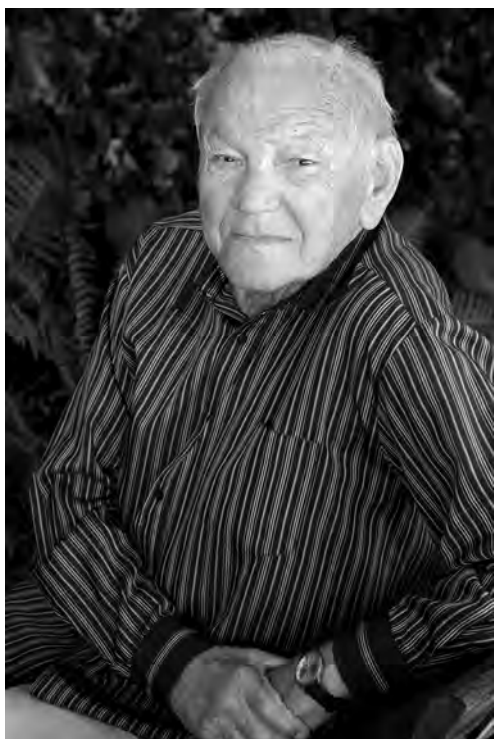
JAKUB LUDVÍK

FOTOGRAF DUŠÍ

Motto: „*Nenávidím dobrý vkus. Je to ta nejhorší věc, která se může kreativnímu člověku stát.*“

Helmut Newton (1920–2004),
významný německý fotograf

*„S tátou mám úžasný vztah a každý
rok mu pořádám oslavu narozenin.
Tuto knihu mu věnuji.“*

Jakub Ludvík

OBSAH

Úvod	11
Jakub Ludvík a jeho kariéra	21
Od píky / Svět modelingu / Zásadní zlom / Bez ateliéru to nejde / Úspěchy v zahraničí / Dvorní fotograf / Od umělců k politice / Politicky neangažovaný / Vysoké ambice	
Fotograf pod lupou	45
Jak se pozná dobrý fotograf / Mistr světla / Je šílený, ale fotí báječně / Bez rozdílů / Není fotograf jako fotograf / Kritika určitě být má / Přátelství na n-tou	
Jako malý kluk	147
Miláček i milovník	
Jakub a jeho svět	163
Moje krevní skupina / Vztahy mimo showbyznys / Pokora nesmí chybět / Oslavy narozenin a svátků / Pod drobnohledem médií / S cílem pomoci / Láska k fotbalu / Sláva je, když...	
Lásky, na které se nezapomíná	207
O čem se (ne)mluví	215
Tragická smrt matky / Tíha vojny / Po kolena v bahně / Záchra- na před sebevraždou	
Zábavné historky	227
S šátkem ke slávě / Jak fotograf režíroval / Mami, je tu vodník / Překvapení v koupelně / Královské apartmá / Od fotbalu k bruslení	
Výstavy, diáře a projekty	237
Hledač talentů	
Stručný přehled tvorby	247
Použité zdroje	253

ÚVOD

Kdo jednou stráví s Jakubem Ludvíkem alespoň hodinu, je fascinován. Všim. Jeho prací. Jeho životem. Jeho názory. Když jsem s ním šla kdysi jako novinářka dělat úplně první rozhovor, kdosi mi tehdy řekl, že Jakub je hodně svérázný člověk se svéráznými názory na lidi, společnost i politiku. Neznala jsem ho, a tak jsem byla zvědavá. Během rozhovoru jsme si povídali a já se ho zeptala, co na tenhle popis o sobě říká. Odpověděl mi: „Jde o to, co je svérázné. Snažím se lidem říkat pravdu do očí. Lidi, se kterými pracuji, potřebuji mít rád, neumím s nimi žít ve falešném vztahu. A pokud vidím, že nedělají věci podle naší dohody, tak jim to samozřejmě řeknu. Třeba někdy i drsně. To ovšem nepovažuji za svérázné, ale za upřímné. Na druhou stranu lidé zase vědí, na čem u mě jsou, a buď se rozejdeme, nebo spolu zůstaneme.“ Pokud tedy dotyčný považoval za svéráznost toto, měl naprostou pravdu. Jakub je jeden z nejupřímnějších lidí, které znám. Nebojí se říct svůj názor, jen aby si někoho proti sobě nepoštval, a také se nebojí jít do diskuze a předložit pádné argumenty, pokud si myslí, že má pravdu. Řekněme si na rovinu, takových lidí už dnes moc není. Většina si to nechce s druhými rozházet, a tak kolikrát kývne i na to, s čím vlastně vůbec vnitřně nesouhlasí. To není Jakubův případ. A další věc, kterou musím

bezpodmínečně zmínit, protože je v dnešní době už dost ojedinělá, je ta, že Jakub má srdce na pravém místě. A teď to vůbec nemyslím jako frázi. Pro lidi, které má rád, by se rozdal. Co je navíc důležité, nic od nich na oplátku neočekává. Jedním z jeho velmi blízkých kamarádů byl skladatel Petr Hapka. Měli spolu opravdu výjimečný vztah a vím, že pro Kubu bylo velmi těžké, když Petr zemřel. Nebylo snad žádné naše setkání, kdy by ho v nějaké souvislosti nezmínil. Vyprávěl mi, že se často stávalo, že mu Petr třeba ve dvě ráno zavolal, ať přijede. Že skládá a chce slyšet jeho názor. I když už Jakub kolikrát spal, vždycky vstal a dojel za ním. A přesně o tom to je. Tohle je to pravé přátelství, o kterém si většina z nás může nechat jenom zdát. Samozřejmě byla i spousta lidí, která Jakuba nějakým způsobem využila, i s tím se ale dokázal popasovat. Jeho život je od začátku do dnešních dní všechno, jen ne nudný. Díky své profesi, kterou původně vlastně ani dělat nechtěl, měl a má možnost se seznamovat s mnoha lidmi, kteří ho nějakým způsobem obohatili a obohacují. Ale rozhodně to není jen jednostranné. I on jim na oplátku věnuje něco, co jen tak nějaký fotograf nedokáže – daruje jim portrét, kde zachytí jejich skutečné já. Má totiž jeden velký talent – dokáže lidi přimět, aby se v jeho přítomnosti uvolnili a otevřeli se mu. Kdybyste měli někdy možnost projít si jeho ateliér, pochopili byste, co tím myslím. Když se díváte na jeho fotografie, tají se vám dech. Máte pocit, jako by naproti vám nebyl obraz, ale stál tam skutečný člověk a ukazoval se vám přesně takový, jaký je. Co se skrývá za tím tajemstvím? A kdo je ten, jenž vstoupil do života mnoha slavných českých

umělců, sportovců a politiků a zanechal v něm nerasmazatelnou stopu? To se dozvíte na dalších stránkách. Věřím, že pokud jste jeho jméno zatím pouze zaslechli v souvislosti s fotografováním nějaké osobnosti, nyní se vám navždy vryje do paměti.

Lucie Vodáková

JAKUB LUDVÍK ALIAS ŽAMBOUR

Jakuba znám od dětství. Pamatuji si ho jako malého, tehdy asi desetiletého, klučinu, který jezdil každý víkend za babičkou a dědou do Lysolají. Tam má dodnes spoustu kamarádů, kteří mu neřeknou jinak než Žambour. Někteří lidé dokonce dodnes nevědí, jaké je jeho skutečné příjmení. Znají ho jako Jakuba a Žamboura.

Přezdívka Žambour vznikla zcela spontánně. V sedmdesátých letech běžel v tehdejší Československé televizi večerníček „Pardoubek a Žambourek“. Byl to loutkový a dnes již zapomenutý seriál o malých čertících lumpících. Jakub tenkrát v Lysolajích trávil každou sobotu a neděli před domem na silnici, kde si pořád hrál s míčem. U zídky měl malou fotbalovou branku a do omrzení se snažil kličkovat proti imaginárním obráncům a střílet góly. Kdykoli jsem tudy jel na kole, měl jsem jistotu, že ho potkám. S kamarády, s nimiž jsme celé dny sportovali, jsme si ho nemohli nevšimnout. A tak jsme si s ním občas zahráli, zastříleli na branku a povídali o fotbale. Jeho jméno Jakub Ludvík nám tehdy připadalo zvláštní. Někteří zaměňovali jeho křestní jméno za příjmení a naopak. Když tenkrát běžel v Československé televizi večerníček „Pardoubek

a Žambourek“, všiml jsem si nápadné podoby Jakuba s čertíkem Žambourkem. A tak byl malý fotbalista jednoznačně „identifikován“ pro široké okolí. Už to nebyl ani Jakub, ani Ludvík, ba ani Jakub Ludvík, ale pro všechny, včetně našich rodičů a sousedů, Žambourek, resp. Žambour. Kdyby neměl Jakub příjmení Ludvík, které samo o sobě vypadá umělecky, mohlo to být zajímavé umělecké jméno.

To, že seriálová postavička Žambourek je čertík lumpík, sedí na Jakuba a jeho povahu téměř dokonale. Za těch více jak čtyřicet let, co ho znám, vím, že je v něm něco čertíkovského, něco čertovského, ba i něco dáblského. Jakuba mám velmi rád, je to můj velmi dobrý kamarád. Zároveň vím, že je to složitá povaha a člověk několika nálad za den.

To čertíkové v Jakubovi představuje jeho aktivity, chrlení – někdy i bláznivých – nápadů, určitá živelnost či smysl pro humor, kdy si dovede udělat legraci nejen ze svých přátel, ale i sám ze sebe.

To čertovské představuje jeho práce fotografa, jeho profese, ve které je „po čertech dobrý“, a také jeho určitá dětská naivita, kdy se snaží vyřešit prakticky neřešitelný rébus, jak o tom svědčí následující příhoda. S Jakubem jsme kdysi hráli známou Hanspaulskou ligu v malé kopané za mužstvo Olympijský výběr. Já jsem měl tenkrát problém s achilovkou, a tak jsem klukům přišel jenom fandit. Utkání už mělo začít, ale Jakub pořád nikde. Když dlouho nešel, musel už zápas začít a já, abych klukům alespoň trochu pomohl, jsem se postavil se svým zraněním do pole. Bohužel, achilovka to nevydržela, praskla. Bolelo to jako čert. Po zápase za námi dorazil Jakub s tím, že se moc omlouvá, ale že měl bouračku

a policajti ho nechtěli pustit na zápas. Jakub tenkrát v pozici „naivního dobrosrdečného čerta“ přemlouval policisty, kteří dorazili k dopravní nehodě, ať ho na chvíli pustí, že potřebuje sehrát zápas, s tím, že se tak za hodinku vrátí k dopravní nehodě. Takový srdcař, blázen a nadšenec to tenkrát byl. Přestože mi svou bouračkou čertovsky zavařil, mám tuto příhodu rád a občas na ni všichni s úsměvem vzpomínáme.

To ďábelské souvisí s jeho občas „nediplomatickým“ jednáním. Objevuje se v situacích, kdy je přesvědčen o své pravdě a kdy danou osobu opravdu nemusí. Potom je schopen nekontrolovaného výbuchu emocí, který je doprovázen peprným slovníkem. Někteří ho pro tento zvláštní druh „upřímnosti“ milují, jiní naopak nesnášejí. Ale to je celý Jakub. Jako fotografa ho musíte uznávat, je opravdovým profesionálem a špičkou ve svém oboru. Jako člověka ho musíte buď milovat, nebo nesnášet.

Přeji Jakubovi, aby v něm bylo do budoucna více toho čertíkovského i naivně čertovského a méně toho ďábelského, kvůli čemuž se prezentuje jinak, než jaký v hloubi své duše opravdu je.

Stanislav Bendl,
rodinný přítel a kamarád

JAKUB LUDVÍK A JEHO KARIÉRA

Nikdo se mnou určitě nebude polemizovat, když řeknu, že Jakub Ludvík má na fotografování opravdu velký talent. Jinak by se asi jen těžko stal jedním z nejuznávanějších portrétních fotografů u nás a neměl by možnost nafotit snad všechny známé české a některé i zahraniční osobnosti, které v průběhu života něco dokázaly. Paradoxní je, že ale nechybělo mnoho a tento talent mohl být navždy promarněn. Jakub se totiž původně stát fotografem vůbec nechtěl. Jeho velkou láskou, která mu zůstala dodnes a za ta léta se ještě znásobila, byl fotbal. Souhra náhod a okolností tomu ale chtěla, že se nakonec na dráhu profesionálního fotografa přece jen vydal. A podle toho, co všechno dokázal, udělal dobře.

Když jsem se ho jednou ptala, čím si vysvětluje, že právě jemu se tady v portrétní fotografii podařilo prorazit, řekl, že si myslí, že chytl dobu.

„Když jsem začínal, byli jsme tu prakticky tři fotografové, kteří jsme fotili takové ty větší věci. Kromě mě ještě Jaroslav Šimandl a Vladimír Gdovín, který jako úplně první nafotil české celebrity do Playboye. Ten pak odjel do Ameriky. Každý z nás dělal pro někoho jiného a šlo o to, kdo z nás se prosadí nejvíc, kdo bude nejpracovitější.“

Právě pracovitost je jedna z vlastností, která Jakubovi na cestě k úspěchu rozhodně nechyběla. Kdo

si myslí, že stačilo vzít do ruky fotoaparát, vyfotit někoho slavného a kariéra byla na světě, ten se šeredně mylí. Kromě toho, že fotografii na odborném učilišti vystudoval, pracoval později jako pomocný asistent hned ve dvou foto studiích a vypracoval se opravdu od základu sám.

„Neměl žádné známosti, žádnou protekci, musel si tu cestičku k úspěchu hezky vyšlapat. Aby si ho někdo všiml, bylo třeba se nejdřív zapsat do povědomí lidí. A to zdaleka nebylo všechno. Kolikrát bylo potřeba se zpočátku i zadlužit, aby mohl uspořádat vernisáž a vůbec si pronajmout nějaký prostor pro výstavu,“ objasnil mi v rozhovoru jeden z jeho nejbližších přátel Stanislav Bendl.

Jakubovy začátky tedy vůbec nebyly jednoduché. Připočteme-li k tomu ne zrovna dobrou rodinnou situaci, je skoro s podivem, že se mu podařilo vše ustát a vypracovat se mezi elitu české portrétní fotografie.

„Uživit se jako fotograf tehdy nebylo jednoduché. Potřebovali jste velkou investici zejména do začátku. Spoustu peněz tak padlo na techniku, abych měl to nejlepší.“

„Kuba byl svého času takové dítě ulice. Už od šestnácti let se o sebe staral prakticky sám. Mohl skončit i špatně, chytit se třeba nějaké party. Ale myslím, že právě díky tomu, že začal s fotografováním, miloval sport a všichni jsme tady byli taková parta a rodina, taková trochu nadšenci, se vydal tím správným směrem a odolal různým svodům. Řekl bych, že to mu hodně pomohlo. U nás v Lysolajích měl zázemí, kam se mohl vždycky vracet,“ vysvětlil mi Stanislav Bendl.

OD PÍKY

Už v rámci školní praxe dělal Jakub poslední dva roky pro státní podnik Fotografia Praha, který měl v té době po celé republice monopol na vyvolávání fotografií. Zejména po dovolených v červenci a srpnu se u prodejen družstva Fotografia tvořily třeba i třísetmetrové fronty na fotografie. I to byl jeden z důvodů, proč si tehdy lidé zkoušeli vyvolávat snímky podomácku a dělali si fotokomory v koupelnách. Jakub pro družstvo fotil různé reportáže, vyvolával fotografie v černé komoře, koloroval je a dělal i další věci.

„Kam mě družstvo poslalo, tam jsem šel. Pamatuji si, že když se třeba v říjnu vždycky slavila Velká socialistická revoluce a dávaly se do všech výloh fotografie srpů a kladiv, tak jsme jich v ateliéru družstva Fotografia v Anglické ulici pod vedením pana Strömingera dělali i sto tisíc kusů. Týden se vytvářely jenom tyhle veliké fotky v obrovských kádích, kde plavaly jako kapři. Pak se dávaly do leštičky, kde se leštily, a odvážely se do provozovny. Pracovali na tom jak jeho stálí zaměstnanci, tak i my praktikanti.“

Právě práce v ateliéru v Anglické ulici na Praze 2 pod vedením Zdeňka Strömingera, který měl u Jakuba velký respekt, mu dala v oblasti fotografie největší školu. U něj v ateliéru si Jakub prošel vším. Začínal s vyvoláváním a zvětšováním fotek a postupně zkoušel i další věci. Celkem tu strávil necelé tři roky, od sedmnácti do devatenácti let.

Po škole, kterou absolvoval v červnu roku 1988, tu ještě chvíli zůstal, šel na vojnu a po ní nastoupil

do svého prvního zaměstnání, což byla provozovna Foto Real, sídlící dodnes v Libické ulici v Praze 3. I tam Jakub fotil, co bylo potřeba. Od plesů přes svatby až po různé školní aktivity.

„Dělali jsme hlavně plesy v Lucerně, které bývaly ve čtvrtek, v pátek a v sobotu. V ostatní dny se pak fotilo třeba vítání občánků, školy, školky a všechny další věci, které měli kluci nasmlouvané a měli z toho zakázky. Svatby jsme fotili méně, protože radnice už měli zabrané spíše ti starší fotografové, takže většinou jsme je dělali, jen když někdo vypadl, aby to bylo vykryté.“

Podle svých slov měl tehdy Jakub tolik zakázek, že vůbec nebyl čas na to, aby si k tomu sháněl ještě nějakou další práci. Kromě focení asistoval i za minilabem, zpracovával objednávky a dělal i noční, aby se všechno stihlo včas. Tady poprvé také více zabrousil do ateliérové práce a začal dělat svoje první ateliérové fotky. Zůstal tu celkem tři roky.

„Postupně už jsem se cítil v té ateliérové práci sebejistě. Lidé si mě začali objednávat na své soukromé akce a chtěl jsem zkusit dělat i vlastní věci. Fotil jsem třeba módní přehlídky, kterých tu bylo mraky, nebo si mě najala firma, abych v klubu Radost FX předváděl veřejnosti focení pro Elle, jak se fotí v ateliéru titulka nebo portrét. Díky svým kontaktům a lidem, které jsem znal, už jsem začínal mít hodně svých vlastních zakázek, proto jsem se nakonec rozhodl odejít, začal dělat na sebe a fotit pro různé časopisy.“

Takto se seznámil i s jednou z nejdůležitějších osob svého pracovního života, která mu pomohla odstartovat jeho kariéru. Šlo o paní Lenku

Vejválkovou, současnou ředitelku hotelu Ventana, jež byla jednou z prvních podnikatelek, které v 90. letech minulého století přivedly do Česka luxusní módní značky. V roce 1995 založila firmu Prospekta Moda, pod kterou provozovala prodejny celkem dvanácti luxusních značek, jako například Salvatore Ferragamo, Bottega Veneta, Versace nebo Diesel.

„Úplně přesně už si nevzpomínám, jak jsme se tenkrát s Kubou seznámili. Ale v té době k nám chodilo hodně lidí, především tedy fotografů z časopisů, a chtěli spolupracovat, takže tak nějak si myslím, že to asi proběhlo,“ řekla mi Lenka Vejválková.

SVĚT MODELINGU

Stejně jako se Jakub téměř celý život pohyboval mezi herci a zpěváky, byl jeho pracovním prostředím i svět modelingu. Jako jeden z prvních fotografů fotil velké módní přehlídky, se kterými se tu v souvislosti s uvedením nových značek na trh po revoluci doslova roztrhl pytel. Na Pražském hradě ve Španělském sále fotil přehlídku Emanuela Ungara, v klubu Radost FX, který své brány otevřel v roce 1992 a patřil mezi nejlepší taneční kluby v Praze, zase přehlídku značky Salvatore Ferragamo. Pracoval například i na přehlídce značky Versace, která se konala v Obecním domě. Tehdy se na ní předvedly jedny z dnešních nejslavnějších topmodelek.

„Co se týče přehlídek, po revoluci tu byl úplně největší boom. Jezdili sem zástupci všech možných velkých luxusních zahraničních značek a já měl příležitost jejich přehlídky fotit, a to i v zákulisí. Takhle

jsem fotil třeba Evu Herzigovou nebo Karen Mulder. Díky přehlídkám jsem pak začal získávat kontakty, protože na nich samozřejmě byli návrháři a známé osobnosti, které chtěli mít svoje fotky a katalogy. Sponzoři zase chtěli dělat kalendáře. Takhle to všechno postupně vznikalo. Práce se nabalovalo čím dál víc a záleželo jen na tom, jak jsem byl akční, výkonný, jak rychle jsem dokázal ty fotky zpracovat. Tenkrát se všechno dělalo ručně. Nafotilo se hodně filmů, fotografie se musely nejprve vybrat, pak se z nich udělaly náhledy a ty se odvezly klientům, aby se z toho zvolily fotky pro tisk. Šlo zkrátka o to, jak se kdo k té práci postavil a jak rychle dokázal reagovat na dané požadavky.“

Kromě toho, že Jakub fotil přehlídky, začal kontaktovat i redakce časopisů, aby s nimi navázal spolupráci. Netrvalo dlouho a připravoval pictorials a fashion story pro různé magazíny, kterých se tu po revoluci také objevilo jako hub po dešti. Na časopiseckém trhu měli zastoupení především představitelé velkých nadnárodních korporací, jako byl například Bertelsmann, Hearst či Burda, kteří tu začali vydávat časopisy jako Playboy (1991), Elle (1994), Penthouse (1994), Harper's Bazaar (1996), Esquire (1996) či Cosmopolitan (1997). Kromě toho, že spolupracoval například s Elle, Xantypou nebo Betty, fotil také titulky pro Vlastu a spolu s již zmínovaným Vladimírem Gdovínem nafotil například pictorials pro magazín Playboy.

„S Vládou jsme se hodně stýkali. Dokonce jsme spolu plánovali vydat knihu a mít společně i pořad. Říkal mi, že si mě tady z té nastupující generace portrétních fotografů váží nejvíc. Byl první,

kdo u nás odstartoval propagaci českých hvězd v mutacích zahraničních časopisů. Jako první fotil například sérii českých hereček – Janu Švandovou, Míšu Kuklovou či Markétu Hruběšovou pro Playboy. Až po něm jsem nastoupil já spolu s dalšími. Tenkrát to byla velká senzace. Potom jsme také dělali nějaké věci pro magazín Penthouse, kde byl tehdy šéfredaktorem Libor Černohlávek. Nafotili jsme tam spousty hereček. Nebyly úplně nahé, ale vždycky velmi sexy. Ta nahota tam byla pěkně skrytá. Penthouse se tehdy rozhodl změnit strategii, vedení už nechtělo jít cestou jen odhalených holek, ale chtělo i rozhovory s herečkami, aby se to posunulo zase někam dál. Byla to taková éra dvou tří let. Do Playboye jsem pak dělal třeba pictorials, které šly do celého světa. Do Elle nebo Harper's Bazaaru jsem fotil spoustu známých osobností a dělal jsem i fashion story, ale ty už mě pak moc nebavily. Později jsem fotil třeba pro časopis Krásná paní, bylo toho opravdu hodně.“

Psal se rok 1995 a Jakubovi bylo tehdy pětadvacet let. Hodně sportoval, navštěvoval večírky a z každého setkání s přáteli i novými lidmi si odnášel nějaké kontakty.

„Tenkrát se žilo úplně jinak než dnes. Chodilo se ven do podniků, lidé se seznamovali, různě si pomáhali, kontaktovali se, a když byl někdo zajímavý a něco uměl, byl o něj zájem. Já jsem byl ve společnosti oblíbený, proto jsem tu práci dostával. Kdyby tomu tak nebylo, třeba bych dneska dělal řidiče autobusu nebo dělníka v továrně. Stejně to mají i modelky. Pokud se chtějí prosadit, musí se naučit pohybovat v byznyse, musí mít všeobecný přehled

a umět se bavit. Jinak většinou brzy skončí. Když lidé zjistili, že jsem fotograf, měli zájem, abych pro ně něco nafotil. Snažil jsem se být veselý a vtipný, dokázal jsem udělat atmosféru, abych zaujal, a také jsem uměl rychle zpracovat fotografie. Ostatní kolegové nebyli třeba tolik aktivní, neměli kontakty. Já už měl velké zkušenosti z ateliéru od Strömingera i z Foto Real, proto si mě vybírali.“

Podobně jako jiní fotografové měl i Jakub nafočený svůj book, kterým se prezentoval, a čekal na svoji velkou příležitost. Ta měla přijít záhy.

*„Jde o to, jaké máš kontakty
a koho znáš. Pak už jen čekáš,
kdo ti dá tu první velkou šanci.“*

ZÁSADNÍ ZLOM

Pravděpodobně největší průlom v Jakubově kariéře přišel v roce 1996. Bylo mu tehdy šestadvacet let, když se v dnes již neexistujícím slavném pražském klubu Fromin na Václavském náměstí konala velká akce spojená s módní přehlídkou Versace. Během ní se vystavovaly i Jakubovy fotografie.

„Bylo to těsně po revoluci. Tenkrát jsme s Lenkou Vejválkovou a Ivo Rittigem udělali obrovskou akci včetně módní přehlídky. Byli tam snad všichni, co v Praze něco znamenali, přes dva tisíce lidí. Psalo se o tom celý měsíc. A jak byl trh tehdy takový prázdný, nikdo nevěděl, kam se má jít nechat nafotit, a na jednu to přišlo. Někdo už mě znal předtím, fotil jsem spoustu známých modelek jako třeba Terezu

Maxovou, Danielu Peštovou, návrháře Emanuela Ungara na Pražském hradě nebo přehlídku Paca Rabanneho, a teď mě začali vyhledávat i další lidé.“

A že to byla akce na tehdejší dobu opravdu velkolepá, mi potvrdila i Lenka Vejválková, která, jak už bylo řečeno, stála u zrodu Jakubovy kariéry.

„V roce 1995 jsme otevírali značku Versace a byla to taková první velká módní značka, první franšíza, která se tady objevila. Do té doby v Praze nic nebylo, proto se na to upírala taková pozornost. Lidé chodili kolem výloh a fotili se. Dlouho se psalo, kolik co stojí, a to byl i jeden z důvodů naší spolupráce s Jakubem. Byl velký zájem o fotografie a o věci s tím spojené. Kuba tehdy přišel s takovým nápadem, že by se mohla udělat mini prezentace nebo přehlídka právě ve Frominu a že by šaty mohly vynést namísto modelek nějaké slavné osobnosti, herečky a zpěvačky, a on by je v tom potom vyfotografoval. Takhle to tedy vzniklo a nakonec i proběhlo a mělo to neuvěřitelný úspěch. To spojení slavných tváří, o které byl zájem, o nichž se psalo a které byly v mnoha případech na mole poprvé, a značky, která tu tehdy byla jako jediná, další obchody se otevřely později, třeba Louis Vuitton až v roce 1997, bylo opravdu mimořádné pro celou Prahu. Nedělaly se tady skoro žádné podobné akce, proto byl ten mediální zájem tak velký. Určitě to jeho kariéře pomohlo. Později už jsme spolu tak úzce nespolupracovali. Ale samozřejmě fotil známé osobnosti, takže když jsme tady měli nějaké věci na focení nebo nějakou přehlídku, byl vždycky u toho. Spolu s vizážistkou z Barrandova jsme dělali také proměny, kterým se dnes již tolik nevěnuje.“

BEZ ATELIÉRU TO NEJDE

Poté, co se Jakub rozhodl osamostatnit a opustil provozovnu v Libické, přišel o ateliér, a bylo tedy jasné, že bude potřebovat náhradu. Bez něj svoji profesi nemohl naplno vykonávat. Rozhodl se udělat si ateliér v bytě, kde bydlel – ve Slezské ulici.

„Ateliér jsem samozřejmě musel mít, bez toho by to nešlo. Lidé by se neměli kam chodit fotit a kde si vyzvedávat fotky. Byl to rozhodně víc ateliér než byt, jen jsem tam přespával.“

Tenkrát se hodně fotilo i v exteriérech na zajímavých lokacích, kde se pracovalo se světly a s odrazovými deskami. Práce to byla rozmanitá a zakázek bylo plno. Mezi prvními ze slavných hvězd, kdo se u Jakuba nechal fotografovat, byly například herečky Kateřina Brožová, Nela Boudová nebo zpěvačka Yveta Blanarovičová. Právě její fotografie na plátně ve formátu 70 x 100 cm byla Jakubovou první fotkou, která se tehdy ve Frominu prodala na tu dobu za poměrně vysokou částku, a to padesát tisíc korun.

„Když jsem je tehdy fotil, byly to ještě hodně mladé holky. Jejich obrazy šly potom jako první na výstavy. S nimi jsem začínal. O ty výstavy byl tenkrát neuvěřitelný zájem. A nebyly tam jenom herečky nebo zpěvačky, ale i spousta modelek. Jména všech už si samozřejmě nepamatuji, ale vzpomínám si třeba na Kateřinu Kornovou, Ivu Kubelkovou, Alenu Šeredovou, Lucii Kachtíkovou, Hanu Horovou nebo Janu Kapounovou. Byly to holky, co tehdy chodily přehlídky a které si třeba vybral nějaký světový návrhář, a pak se fotily v ateliéru. Odtud jsme se znali.“

V roce 2001 se Jakub rozhodl pro změnu. Mezi slavnými už byl jako fotograf proslulý, měl neustále plno zakázek a vydělával slušné peníze. Spolu se známým, bývalým modelem Karlem Sallym si proto otevřel na Starém Městě v Praze podnik Caffeshion, podle hollywoodského stylu, kde byla kavárna s barem dohromady a zároveň i fotoateliér. Otevření se tehdy těšilo velké pozornosti známých tváří. Dorazily například Simona Krainová, Dara Rolins, Mahulena Bočanová, Jana Štefánková, Roman Vojtek nebo třeba Sagvan Tofi. O slavnostní přestřižení pásky se pak postarali Patr Hapka se Chantal Poullain. Jako důvod svých nových podnikatelských aktivit tehdy Jakub uvedl, že chce při focení vytvořit hezkou atmosféru.

„Potřeboval jsem místo, kde si člověk může sednout, dát si kávu a v klidu se připravit na focení. Během dne má totiž každý domluvené schůzky se spoustou lidí a často se stávalo, že buď někdo přišel později, nebo já jsem byl zaneprázdněný a časově nám to nevycházelo, proto jsem otevřel tuto kavárnu,“ vysvětlil krátce poté magazínu Právo.

Více než rok se mu dařilo ji provozovat. Caffeshion byl oblíbenou zastávkou hvězd, ruce si tam podávali i podnikatelé nebo politici a v ateliéru vznikla řada zajímavých fotografií, které zdobily stránky novin, časopisů i obaly alb.

„Zažil jsem tam neskutečné věci. Nikdy jsme tam třeba moc nevařili, měli jsme jen taková ta základní jídla jako sendviče nebo saláty. A jednou tam přijela šlechta – tak jsem říkal majitelům luxusních hotelů a různých podniků –, a že mají hlad. Tak jim říkám, že nic moc nemáme, a oni, ať to

neřeším, a zavolali do hotelu Intercontinental, který byl kousek. Během hodiny tam stála fronta asi dvaceti kuchařů s čepicemi, drželi mísy a nosili je všem hostům. Rád na to vzpomínám, to už by se dneska asi nestalo. Díky tomu, že byl ten podnik oblíbený, vzali si ho lidé za svůj, a co jim chybělo, to si tam dodali. Takhle jsem dostal třeba i spoustu skleniček. Stačilo se zmínit, že jich moc nemám, a druhý den mi tam přijela plná dodávka. I takové zážitky jsme měli. Byla tam skvělá atmosféra a hlavně to tam lidi bavilo. Můžete mít největší luxus, ale pokud to tam lidi nebude bavit, nikdy to neocení.“

Bohužel v srpnu roku 2002 postihly Česko rozsáhlé povodně a zatopení se nevyhnulo ani Jaku-
bově kavárně spojené s ateliérem.

„Celé se to tam vytopilo, takže jsem další rok zachraňoval negativy a lovil je z bahna. Vůbec jsem tehdy nevěděl, kde je budu sušit. Až najednou přišla moje kamarádka, Jitka Čiháková, a řekla mi, že má nějaký prostor v Celetné, kde bych se jim mohl nějakou dobu věnovat. Přiznám se, že to byla největší nouze mého života. Byl jsem opravdu na dně. Vůbec jsem neřešil focení, jen jsem zachraňoval svou práci, kterou jsem do té doby udělal, de facto celý můj život. Ty negativy se sušily půl roku. Dal jsem to na starosti důvěryhodným lidem, kteří na tom pracovali čtyřicet hodin denně. Nemohl jsem to svěřit jen tak někomu, aby to náhodou neprodal médiím. Mezitím mi Lenka Vejválková poskytla prostor naproti, v hotelu Ventana, kde jsem měl provizorní ateliér a kde jsem fotil. Bylo to opravdu strašné období.“